

dar pentru ce putea deveni acest colț binecuvîntat al naturii, atît de încercat de vicisitudinî istorice? Cert este cã în urma revoluției clasei muncitoare, mirajul de frumusețe, proiectat de Russo, se concretizează azi în realitate vie. „Frumoasă ești, Țara mea” este imnul modern pe care clasa muncitoare îl înalță ca o orgă cu tonuri multiple și variate, orgă a bucuriei de viață și a entuziasmului.

Această dezvoltare armonioasă a țării, în toate direcțiile și perspectivele ei, a fost posibilă numai datorită puterii clarvăzătoare a Partidului Muncitoresc Român. Cîntecul uriaș trece prin noi toți și ne însumează în el. Proiectul de Directive al Congresului al IV-lea al Partidului Muncitoresc Român exprimă de fapt idealurile noastre profunde, materializate treptat pînă la împlinirea armonioasă a năzuințelor seculare. Firește că aceasta va depinde de cîte baze industriale, energetice, tehnico-economice vor pulsa pe pămîntul scump al Patriei noastre, Republica Socialistă România; ele vor însemna tot atîția pivoți de viață; în incinta lor își vor cîștiga dreptul la viață și cultură generațiile viitoare. Aceste aspecte înconjurătoare în loc și timp îmi definesc cu atît mai bine propriul meu loc, propriul meu rost, acum, aici.

Ca actor, în raport cu vremea mea și cu posibilitățile ei, am făcut cîte puțin, ca să nu spun cîte ceva. Știu că e greu, dar ce mîndru e să fii actor al acestei epoci!

Înțeleg chemarea tovarășului Nicolae Ceaușescu, prim-secretar al C.C. al P.M.R., de a ne apropia mai mult de pulsul vieții și epocii noastre. Un actor trebuie să aibă mai întîi intuiția vie, directă a sincerității. Aceasta singură e chemată să îmbrace haina artei. Cerem dramaturgiei noastre să țină seama, întîi și întîi, de această nevoie, indiferent de formele în care se va manifesta. Ea va trebui să slujească transformărilor morale, de conștiință, ale societății noi și nu să facă numai simple jocuri de inteligență. Știu că fără o dramaturgie solidă, axată pe marile noastre realități (simt asta ca actor, în așteptarea acelei majore posibilități de dăruire), munca mea va rămîne disponibilă și aminată, și nu vreau asta. Datorz prea mult – de fapt, datorz totul – vremii noastre, care m-a răsplătit cu bunăvoința și atenția ei!

Ștefan Ciobotărașu
artist al poporului

REALIZATORI AI „MIRACOLULUI ROMÂNESC”

De mai mulți ani, o nouă expresie a început să circule frecvent în lume: „miracolul românesc”.

Sîntem mindri, acum mai ales, după premiarea Teatrului de Comedie la Paris, că și teatrul nostru a dat luminile sale acestui emoționant calificativ (nu pot uita măgulitorul titlu al unei mari publicații de teatru din Paris: „o lecție de teatru”, pe marginea unuia din spectacolele românești).

Planul cincinal al cărui Directive ne sînt azi binecunoscute se referă la dezvoltarea noastră economică-industrială; el deschide perspective grandioase dezvoltării viitoare a patriei noastre. Dar el implică și dezvoltarea corespunzătoare a științei, literaturii și artei românești care, așa cum spuneam, au cîștigat un remarcabil prestigiu internațional.

Recenta întîlnire a conducătorilor de partid și de stat cu oamenii de cultură și artă oglindește stăruitoarea preocupare a partidului pentru a ridica pe o treaptă și mai înaltă creația literară artistică, pentru ca ea să-și îndeplinească cu maximă eficiență înalta misiune de educare a omului nou.

Așa cum se întâmplă în crearea bunurilor materiale, ca și în cercetarea științifică, dispar pe zi ce trece și în creația artistică marile deosebiri de nivel calitativ între spectacolele din Capitală și cele din regiuni. Recenta Decadă a teatrelor dramatice – la care am avut cinstea de a participa ca interpretă, cu spectacolele Teatrului de Stat din Tg. Mureș – a dovedit-o cu prisosință.

Pe acest drum trebuie să mergem mai departe.

Avem datoria să ridicăm spectacolele noastre la nivel mondial, îmbogățind stilul nostru de joc, eliminând din arta noastră teatrală orice notă de „provincia-lism”, de stil învechit, prăfuit.

Critica are în această privință un rol foarte însemnat. Simțul de răspundere, exigența sporită, obiectivitatea și competența de care dau dovadă – mai ales în ultimul timp – cronicarii dramatice reprezintă și o garanție a ajutorului pe care ni-l pot oferi în acest domeniu.

Avem toate condițiile pentru a putea realiza lucruri mărețe. Depinde numai de noi, de felul în care ne vom dăruia cu tot talentul, cu toată capacitatea de muncă, știind să răspundem încrederii pe care ne-o acordă partidul – poporul.

Scriu aceste rânduri în pauza Conferinței organizației regionale de partid Crișana, la care particip ca delegată.

Și noi, slujitorii scenei orădene, asigurăm partidul și conducerea sa că nu ne vom precupeți eforturile pentru a fi nu simpli martori, ci de a ne prenumera printre realizatorii „miracolului românesc”.

Anna Dukász

artistă emerită

O ARTĂ DE CALITATE

În geografia noastră calendaristică, sînt date care se înfig în drumul timpului ca o bornă indicatoare.

Una din aceste date care constituie sărbători pentru noi toți a fost aceea de 19 mai 1965, zi în care am avut bucuria și cinstea de a lua parte la adunarea care ne-a reunit pe noi, oamenii artei și ai culturii, cu conducătorii de partid și de stat.

O consemnăm cu roșu pe răbojul zilelor noastre. Și n-o uităm.

Prin persoana primului secretar, tovarășul Nicolae Ceaușescu, partidul a stat de vorbă cu noi, cald, simplu, prietenește, în acel stil partinic care știe să îndrumeze omul spre cea mai limpede înțelegere a rostului său, să-i mobilizeze întregul devotament, toată forța lui de muncă.

Am înțeles mai deplin datoria, nobila mea misiune de artist în construirea lumii socialiste.

Am pătruns clar toate laturile creațiilor noastre teatrale, care pot și trebuie să devină factori eficienți, forțe fecunde, să aibă un rol social-educator măreț. Rolul acesta presupune o înaltă răspundere, deoarece, acolo pe scenă – tribună a ideilor înnoitoare –, creația mea nu se săvîrșește numai în cadrul măiestriei artistice, ci și pe o fermă poziție etică.

Am mai avut, în ziua aceea de întîlnire cu conducătorii noștri, prin expunerile făcute, prin atmosfera de apropiere directă care s-a creat, o nouă întărire a dovezilor de prețuire, de grijă pentru noi, a partidului și a guvernului.

A fost unul din acele momente cînd solidaritatea oamenilor angajați în munca de mari făuriri se cimentează tot mai mult, tot mai adînc.